

Arrest

nr. 53 898 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FALLAH loco advocaat M. VERSELE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Ingoeshe origine te zijn. Eind maart 2009 kreeg u een anoniem telefoontje waarin gedreigd werd dat u en uw echtgenoot, (A.A.) (...) ontslag moesten nemen van jullie werk. U werkte voor het parket in Nazran, uw man werkte als politieagent bij de MVD. Uw oom, de vice procureur, had begrip voor uw situatie en u hoefde niet meer te gaan werken. U bent tot uw vlucht uit Ingoesjetï niet meer gaan werken, deels ook omdat u in die periode een miskraam had. Uw man bleef bedreigingen en problemen kennen. Omdat jullie vrezen dat uw man vroeg of laat zou omkomen omwille van zijn functie als politieagent, vluchtten jullie op 6 augustus 2009 uit Ingoesetï. Op 18 augustus 2009 kwamen jullie aan in België waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen. U haalt naast de persoonlijke bedreigingen ook de algemene en recente onveiligheids situatie aan ten opzichte van politieagenten en overheids personeel in Ingoesjetï.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U baseert uw asielaanvraag voornamelijk op dezelfde feiten en motieven als dewelke zijn aangehaald door uw echtgenoot, (A.A.) (...) In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat het Commissariaat-generaal meent dat jullie een intern vestigingsalternatief hebben binnen de Russische Federatie. Bijgevolg dient, voor wat deze feiten betreft, ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen.

Wat betreft uw persoonlijk probleem (één dreigtelefoon in maart 2009 dat u en uw man moesten stoppen met werken) moet vastgesteld worden dat dit probleem analoog is aan de problemen en bedreigingen waarmee uw man werd geconfronteerd, zij het dat het bij u éénmalig was. In ieder geval kan ook voor deze specifieke bedreiging en vrees, en op basis van dezelfde argumenten als in de beslissing van uw man, een intern vestigingsalternatief binnen de Russische Federatie worden opgeworpen waardoor uw vrees ongegrond is.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw documenten werden tevens besproken in de beslissing van uw man.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voornamelijk op dezelfde feiten en motieven baseert als de asielaanvraag van haar echtgenoot, (A.A.), wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder rolnummer 55 577.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 53 896 van 27 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan (A.A.). Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"(...)

3.1. De Raad ontwaart uit de lezing van het verzoekschrift dat verzoeker in een enig middel beoogt de schending op te werpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker zet in zijn betoog in hoofdorde uiteen waarom hij meent dat hij als vluchteling "in overeenstemming met het Verdrag van Genève" dient erkent te worden. In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat indien hij niet als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève erkend zou worden, dan minstens de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker als volgt:

"3.1 In overeenstemming met het Verdrag van Genève wordt de status van vluchteling toegekend omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

3.2 In casu dient vastgesteld te worden dat in hoofde van Verzoeker een ernstige vrees voor vervolging bestaat, te wijten aan zijn functie als politieagent bij de MVD en meer bepaald als chauffeur van (V.A.), vice commandant van de eenheid operationele inlichtingendienst van de MVD.

De eenheid ondersteunde militaire operaties in bewoonde gebieden en nam deel aan militaire acties met het oog op het bestrijden van de rebellen.

3.3 Zoals het CGVS zelf stelt in de Bestreden beslissing kamt de deelrepubliek Ingosjetië heden met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Zo plegen rebellen aanslagen op personen die in hun ogen medestanders zijn van de autoriteiten. De autoriteiten worden van hun kant verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen.

(a) Vrees ten aanzien van de rebellen

3.4 De rebellen plegen aanslagen op personen die volgens hen medestanders zijn van de autoriteiten. Dat Verzoeker het doelwit is van aanslagen op zijn persoon doet dan ook geen twijfel rijzen. Immers, uit de feiten is duidelijk gebleken dat Verzoeker banden heeft met de autoriteiten die handelen tegen de rebellen. Zoals reeds uiteengezet was Verzoeker werkzaam als chauffeur van zijn achteroom, vice-commandant van de eenheid operationele inlichtingendienst van de MVD. Zoals hierboven reeds aangehaald en bij wijze van herhaling, bestrijdt de eenheid de rebellen.

Daaraan moet worden toegevoegd dat zowel Verzoeker als zijn echtgenote familie hebben die een belangrijke functie uitoefenen bij de autoriteiten: de oom van zijn echtgenote is vice procureur, zijn achteroom is vice hoofd van de eenheid operationele inlichtingendienst van de MVD.

Uit bovenstaande feiten blijkt duidelijk dat Verzoeker en zijn echtgenote voldoende banden hebben met de autoriteiten om te vrezen vervolgd te worden door de rebellen.

3.5 Wat deze problemen betreft, merkt het CGVS op dat Verzoeker en zijn echtgenote een intern vestigingsalternatief hebben in de Russische Federatie aangezien de broer van de vrouw van Verzoeker in Rostov woont.

Het is duidelijk dat, indien Verzoeker en zijn echtgenote op een andere plaats in de Russische Federatie zouden wonen, en de rebellen hier achter zouden komen (hetgeen vroeg of laat het geval zal zijn), zij opnieuw het voorwerp zullen uitmaken van allerlei dreigementen en hun leven opnieuw volledig in gevaar zal zijn. Daarenboven zou niet enkel hun eigen in gevaar komen, maar tevens dat van de broer van mevrouw.

(b) Vrees ten aanzien van de autoriteiten (FSB)

3.7 Naast de rebellen plegen ook de autoriteiten zelf aanslagen op personen wanneer deze verdacht worden banden te hebben met de rebellerende gewapende groeperingen.

3.8 In casu werd Verzoeker ervan verdacht banden te hebben met de rebellen. De feiten die daarvoor gezorgd hebben zijn de volgende: Verzoeker werd in het verleden meerdere malen bedreigd door rebellen. Verzoeker bracht zijn werkgever hiervan telkenmale op de hoogte. Nadat de rebellen zeiden Verzoeker te zullen contacteren om samen te werken, gooide Verzoeker zijn GSM weg en ging hij niet

meer werken. Het feit dat Verzoeker ineens besliste niet meer te gaan werken deed de FSB vermoeden banden te hebben met de rebellen.

Het CGVS voert aan dat het niet aannemelijk is dat Verzoeker door de FSB of andere autoriteiten zou worden vervolgd omwille van vermeende banden met de rebellen aangezien Verzoeker geen enkele band had of heeft met de rebellen. In dit kader wenst Verzoeker er de nadruk op te leggen dat het niet is omdat men geen banden heeft met rebellen dat men niet verdacht kan worden banden te hebben met rebellen. Men kan verdacht worden banden te hebben met rebellen en bijgevolg vervolgd worden ook al blijkt dit in werkelijkheid niet het geval te zijn.

3.9 Een maand geleden, zijnde naar aanleiding van de kennisname van de aanslag op zijn broer (zie punt 1.10) vernam Verzoeker van zijn familie dat de FSB maandelijks bij hem thuis komt om hem te zoeken.

3.10 Tot slot is het CGVS van oordeel dat het niet aannemelijk is dat Verzoeker niet beschermd zou kunnen worden door zijn familie en de autoriteiten van het land van herkomst tegen eventuele valse beschuldigingen.

In dit kader behoeft het geen verdere uitleg dat de onpartijdigheid van de familie (waarvan een aantal familieleden actief zijn bij de autoriteiten) en de autoriteiten in het geval van bescherming tegen eventuele beschuldigingen in het gedrang zou komen.

IV. BESLUIT

Tot op heden blijft de gegronde vrees van Verzoeker bestaan.

Verzoeker heeft de vrees te worden vervolgd en te worden aangetast in zijn fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker vreest immers in Ingoesjetië het slachtoffer te worden van de rebellen en de FSB.

Van zodra hij opnieuw in Ingoesjetië zal verblijven, kunnen de rebellen hem opnieuw opsporen en hem ontvoeren of vermoorden, zoals met andere collega's is gebeurd.

Daarenboven, aangezien de rebellen overal in het land aanwezig zijn beschikt Verzoeker niet over een intern vestigingsalternatief.

Gelet op de voorgaande elementen is het duidelijk dat Verzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld door het Verdrag van Genève om te worden erkend als vluchteling.

Op grond hiervan verzoekt Verzoeker de beslissing van het CGVS van 12 mei 2010, waarvan kopie als bijlage, te willen vernietigen en Verzoeker als vluchteling te willen erkennen.

V. ONDERGESCHIKT

5.1 Indien Verzoeker niet in aanmerking zou komen om erkend te worden als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève, dan dient minstens het subsidiaire beschermingsstatuut te worden toegekend aan Verzoeker.

5.2 Overeenkomstig de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Bijlage 3) (Hierna "de Richtlijn") kennen de lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus toe aan personen die om internationale bescherming verzoeken, die zich buiten hun land van herkomst bevinden en daarheen niet kunnen terugkeren wegens gegronde vrees aan een van de volgende vormen van ernstige en ongerechtvaardigde schade te worden onderworpen:

- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling;
- de doodstraf of terechtstelling;
- een bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict.

Teneinde de vrees van de verzoeker correct te kunnen beoordelen moeten de lidstaten rekening houden met:

- alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast;
- het bestaan van een reële mogelijkheid dat de verzoeker wordt vervolgd;
- het feit dat de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige schade heeft ondervonden;
- individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht enz.);
- iedere activiteit die door de verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Bovendien moeten de lidstaten rekening houden met de oorsprong van de bedreiging.

In dit geval kan de bedreiging uitgaan van:

- de staat;
- partijen of organisaties die de staat beheersen;
- niet-overheidsactoren voor zover de staat niet in de gelegenheid of niet bereid is daadwerkelijk bescherming te bieden.

(Eigen onderlijning)

5.3 Volgens het CGVS komt aan Verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming niet toe aangezien de meeste acties volgens haar gericht zijn op welbepaalde doelwitten en ingegeven zijn door specifieke motieven. Daarenboven is zij van oordeel dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

5.4 Hierbij dient te worden opgemerkt dat de Richtlijn niet enkel stelt dat zij die een bedreiging van hun leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict vrezen, recht hebben op het statuut van subsidiaire bescherming. Dit statuut komt echter ook toe aan zij die in hun land van herkomst onderworpen zullen worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

5.5 In casu blijkt duidelijk uit de feiten uiteenzetting dat in het verleden reeds meermaals werd bedreigd door organisaties die de staat beheersen, zijnde de rebellen, en dat dit in de toekomst, moest hij terug keren naar zijn land van oorsprong, nog zou gebeuren.

Zijn leven is reeds verschillende malen in gevaar geweest. In geval van terugkeer naar Ingoesjetië loopt Verzoeker dan ook een reëel risico op ernstige schade, onmenselijke of vernederende behandeling.

5.6. Zoals hierboven reeds uiteengezet stelt het CGYS dat burgers er niet op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van geweld. Niets is minder waar! Op 12 februari 2010 vond nog een serieus bloedbad plaats in Ingoesjetië waarbij honderden onschuldige burgers werden ontvoerd, vermoord en gefolterd. De plaatselijke bevolking heeft kortweg het gevoel uitgemoord te worden (Bijlage 4). Uit de verhalen van de media blijkt duidelijk dat, hoewel de aanslagen zijn ingegeven door specifieke motieven, heel wat onschuldige burgers betrokken geraken bij de gewelddaden die plaatsvinden in Ingoesjetië. Terugkeren naar het land van herkomst zou voor Verzoeker heel onveilig zijn! Meer nog, zijn leven zou in het gedrang komen.

Bij een terugkeer is er in hoofde van Verzoeker een ernstig risico op gevaar, aantasting van zijn fysieke integriteit en zal er hem een onherstelbaar nadeel aangedaan worden."

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden en dat een loutere verwijzing naar de situatie in het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167 854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoeker betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet gedragen in overeenstemming met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die er door hen van verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen.

Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Ingoesjetische origine van verzoeker niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielfrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

3.7. Verzoeker betoogt dat de rebellen aanslagen plegen op personen die volgens hen medestanders zijn van de autoriteiten. Verzoeker poneert banden te hebben met de autoriteiten die handelen tegen de rebellen. Verzoeker stelt dat hij werkzaam was als chauffeur van zijn achteroom, vice-commandant van de eenheid operationele inlichtingendienst van de MVD. Bovendien hebben zowel verzoeker als zijn echtgenote familie die belangrijke functies uitoefenen bij de autoriteiten. Verzoeker meent dat indien hij en zijn echtgenote op een andere plaats in de Russische federatie zouden wonen, en de rebellen hier achter zouden komen, zij opnieuw het voorwerp zullen uitmaken van allerlei dreigementen en hun leven opnieuw volledig in gevaar zal zijn.

3.7.1. De Raad merkt op dat de uiteenzetting die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft aangaande zijn vrees ten aanzien van de rebellen de motivering van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten waar deze stelt dat "Wat betreft uw vrees ten opzichte van de rebellen moet opgemerkt worden dat u volgens de Commissaris-generaal een intern vestigingsalternatief heeft binnen de Russische Federatie om te ontsnappen aan de rebellen."

3.7.2. Blijkens het gehoorverslag verklaarde verzoeker vooreerst geen intern vestigingsalternatief elders in de Russische Federatie te hebben. Op de vraag "Omdat?" antwoordde verzoeker "Broer woont in Chilabinsk woont, hij zit nu vast, hij is veroordeeld tot drie jaar, hij woont er sinds 2005." Op de vraag wat verzoeker nu juist bedoelt met voorgaand antwoord en wat de relatie hiervan is met zijn vrees in de Russische Federatie antwoordde verzoeker het volgende: "Weet het niet, ik wist ook niet goed waar, het maakt mij niet uit, België was niet mijn keuze, maar wou niet Russische Federatie" (administratief dossier, gehoorverslag man, stuk 3, p. 9). Uit het gehoorverslag van zijn echtgenote blijkt verder dat deze verklaarde dat zij een broer in Rostov heeft en antwoordde op de vraag of er geen optie was om naar de Russische Federatie te gaan dat het haar niet uitmaakte naar waar ze naartoe zouden gaan, zolang haar man gespaard zou worden (administratief dossier, gehoorverslag vrouw, stuk 3, p. 3). De Raad merkt op dat uit deze antwoorden blijkt dat verzoeker en zijn vrouw familie hebben in de Russische Federatie en dat door simpelweg te poneren dat zij niet naar de Russische Federatie wilden ofwel dat het niet uitmaakte waar ze naartoe zouden gaan, niet wordt aangetoond dat verzoeker nog een gegronde vrees zou hebben indien hij zich elders in de Russische Federatie zou vestigen.

Verzoeker verklaarde verder dat hij de FSB vreest indien hij zich elders in de Russische Federatie zou vestigen (administratief dossier, gehoorverslag man, stuk 3, p. 9) omdat deze hem ervan zouden verdenken de kant van de rebellen gekozen te hebben. In zijn verzoekschrift poneert verzoeker nu aangaande het intern vestigingsalternatief dat hij de rebellen vreest. Deze beide verklaringen staan evenwel haaks op elkaar zodat geen geloof gehecht kan worden aan de post factum verklaring van verzoeker waar hij stelt ook de rebellen te vrezen. Voor wat betreft zijn vrees ten aanzien van de FSB wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 3.8.2. Ten overvloede wijst de Raad inzake verzoekers argument dat hij nu ook de rebellen vreest indien hij zich elders zou vestigen in de Russische Federatie erop dat uit het administratief dossier (stuk 13) blijkt dat de situatie in Ingoesjetie de laatste jaren geëvolueerd is van een open oorlog naar een situatie waarin gerichte acties worden ondernomen door de ordetroepen, alsook door de rebellen. Uit niets blijkt dat de rebellen hun acties over het grondgebied

van de hele Russische Federatie kunnen uitoefenen, laat staan dat dergelijke acties zouden worden ondernomen om een persoon te vinden die tewerkgesteld was als chauffeur van de vice-commandant van de eenheid operationele inlichtingendienst van de MVD en die naar eigen verklaringen zelf niet actief deelnam aan de operaties en opdrachten die zijn eenheid uitvoerde. Aldus kan algemeen worden opgemerkt dat verzoeker, zelfs indien hij zou worden gevisieerd in Ingoesjetï, de mogelijkheid heeft van een intern vestigingsalternatief in de Russische Federatie. Bovendien blijkt uit wat hieronder volgt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij ten aanzien van de autoriteiten een gegronde vrees voor vervolging heeft.

3.8. Verzoeker stelt over zijn vrees ten aanzien van de autoriteiten dat hij ervan verdacht wordt banden te hebben met de rebellen. Volgens verzoeker deed het feit dat hij besliste niet meer te gaan werken de FSB vermoeden dat hij banden heeft met de rebellen. Verzoeker wenst er de nadruk op te leggen dat het niet is omdat men geen banden heeft met de rebellen dat men niet verdacht kan worden banden te hebben met de rebellen. Verzoeker vervolgt dat hij van zijn familie vernam dat de FSB maandelijks bij hem thuis komt om hem te zoeken en dat het geen verdere uitleg behoeft dat de onpartijdigheid van de familie en de autoriteiten in het geval van bescherming tegen eventuele beschuldigingen in het gedrang zou komen.

3.8.1. De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij verzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P. H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat hij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor van 1 maart 2010 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele concrete aanwijzing of persoonlijk feit heeft aangebracht, waaruit blijkt dat hij effectief gezocht wordt door de autoriteiten met het oog op een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3.8.2. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift de motieven waaruit zou moeten blijken dat hij gevisieerd wordt door de FSB doch de Raad merkt nogmaals op dat een loutere herhaling van zijn asielmotieven ter zake niet van aard is om de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing te weerleggen waar deze stelt: "Wat betreft uw vrees ten aanzien van de autoriteiten (de FSB) dient opgemerkt dat uw vrees ongegrond is. U verklaart dat u de FSB vreest omdat ze een huiszoeking hebben gedaan, naar u op zoek zijn en u meent dat zij er u mogelijk van zullen verdenken banden te hebben met de rebellen (CG,p. 7,9). Hierover dient echter opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u door de FSB of andere autoriteiten zou worden vervolgd omwille van vermeende banden met de rebellen." en: "U heeft ook geen concrete aanwijzingen dat u door de FSB wordt verdacht van banden met de rebellen. U verklaart dat er een huiszoeking is geweest, maar u verklaart niet te weten waarom (CG, p.6,7). Ook vanuit België heeft u tijdens uw contacten geen nieuws of aanwijzingen gekregen als dat u door de FSB nog wordt gezocht of dreigt te worden vervolgd. U heeft met uw achteroom en vader regelmatig contact vanuit België maar zij hadden geen nieuws over bijkomende bezoeken of nieuwe feiten in verband met uw problemen (CG,p. 8). Verder kan verwacht worden dat u, nadat verdachte auto's in de buurt van uw ouderlijk huis zijn gezien, dit zou melden aan de autoriteiten, aangezien dit had kunnen helpen om uw vervolgers aan te houden. U verklaart dat u dit niet heeft gedaan omdat u geen nieuws had gekregen in verband met uw vorige klacht (CG,p.8). Dit is echter niet afdoende, u weet immers niet waarom u niets heeft gehoord vanwege de autoriteiten. Het melden van deze feiten was ook een gelegenheid om te informeren naar de stand van zaken inzake het onderzoek naar uw vervolgers. In dit verband moet ook opgemerkt worden dat zowel u als uw echtgenote familie hebben die een belangrijke functie uitoefenen bij de autoriteiten. U werkte voor uw achteroom die vice hoofd is van de eenheid operationele inlichtingendienst van de MVD, en de oom van uw vrouw is vice procureur (CG,p.3; CG vrouw,p. 3). Om deze redenen is het niet aannemelijk dat u niet beschermd zou kunnen worden door uw familie en de autoriteiten van uw land, tegen eventuele valse beschuldigingen." De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker blijkens het gehoorverslag op de vraag "Maar ontslagen onlangs?" antwoordde: "Ja, mijn afwezigheid, maar ik heb er ook om gevraagd Ik zou altijd terug kunnen beginnen." (gehoorverslag, stuk 3, p. 8). De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoeker over een gegronde vrees zou beschikken ten aanzien van de autoriteiten waarvan hij verklaart dat hij er altijd opnieuw zou kunnen beginnen werken. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op de vraag of hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst nog steeds zou vrezen door de rebellen te worden vermoord enkel omwille van het feit dat hij politieagent was: "ja". Op de vraag of verzoeker ook nog andere personen vreest, antwoordde verzoeker "neen, geen andere vrees" (administratief dossier, stuk 3, p. 9). De pertinente en draagkrachtige motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen inzake het ongeloofwaardig bevinden van de vrees van verzoeker ten aanzien van de autoriteiten wordt aldus verder kracht bijgezet door voorgaande vaststellingen van de Raad.

De kritiek van verzoeker op het motief van de bestreden beslissing dat hij geen enkele band had en heeft met de rebellen is kritiek op een overtollig motief, die niet kan leiden tot het gegrond bevinden van het beroep.

De Raad merkt voorts op dat, waar verzoeker voor het eerst in zijn verzoekschrift poneert dat hij een maand geleden van zijn familie vernomen heeft dat de FSB nog steeds maandelijks bij hem thuis komt om hem te zoeken – waarbij hij verwijst naar zijn feitelijke uiteenzetting dienaangaande – dit een blote bewering betreft die bovendien haaks staat op zijn eigen verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar hij stelde dat zijn familie geen nieuws had over bijkomende bezoeken (administratief dossier, stuk 3, p. 8). De Raad acht het niet aannemelijk dat de familie van verzoeker eerst geen gewag maakt van bijkomende bezoeken waarna zij dan toch verzoeker zouden inlichten over het feit dat er nog steeds maandelijkse bezoeken van de FSB zouden plaatsvinden.

Waar verzoeker tenslotte stelt dat het geen verdere uitleg behoeft dat de onpartijdigheid van de familie en de autoriteiten in het geval van bescherming tegen eventuele beschuldigingen in het gedrang zou komen om het motief van de bestreden beslissing waar deze stelt: "In dit verband moet ook opgemerkt worden dat zowel u als uw echtgenote familie hebben die een belangrijke functie uitoefenen bij de autoriteiten. U werkte voor uw achteroom die vice hoofd is van de eenheid operationele inlichtingendienst van de MVD, en de oom van uw vrouw is vice procureur (CG,p.3; CG vrouw,p. 3). Om deze redenen is het niet aannemelijk dat u niet beschermd zou kunnen worden door uw familie en de autoriteiten van uw land, tegen eventuele valse beschuldigingen." te ontcrachten, wijst de Raad erop dat deze verklaring evenwel geen afbreuk doet aan de vaststelling dat enkele van de familieleden van verzoeker belangrijke functies uitoefenen bij de autoriteiten zodat er redelijkerwijze mag van uitgegaan worden dat verzoeker de bescherming van deze mensen, die een bepaalde machtspositie binnen de overheid bekleden, zou kunnen inroepen tegen eventuele valse beschuldigingen. De Raad ziet niet in hoe dit de onpartijdigheid van deze personen in het gedrang zou brengen derwijze dat zij niet geneigd zouden zijn verzoeker te beschermen tegen eventuele valse beschuldigingen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.9. In ondergeschikte orde werpt verzoeker op "Indien Verzoeker niet in aanmerking zou komen om erkend te worden als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève, dan dient minstens het subsidiaire beschermingsstatuut te worden toegekend." Verzoeker verwijst naar de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Richtlijn 2004/83/EG) en merkt op dat voormelde richtlijn niet enkel stelt dat zij die een bedreiging van hun leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict vrezen, recht hebben op het statuut van subsidiaire bescherming. Verzoeker betoogt dat het statuut van subsidiaire bescherming ook toekomt aan zij die in hun land van herkomst onderworpen zullen worden aan foltering of onmenselijke of vernederde behandeling.

3.10. In zoverre dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de Richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat richtlijnen in principe geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijk en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.11. De Raad wijst verzoeker erop dat vaststaat dat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt binnen de Russische Federatie. Uit de bespreking onder punten 3.7.2 en 3.8.2 blijkt dat verzoeker aldaar noch te vrezen heeft voor de rebellen, noch voor de autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van

artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet wijst de Raad wederom op het feit dat verzoeker beschikt over een veilig intern vestigingsalternatief binnen de Russische Federatie. Verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift wel dat hij aldaar door rebellen zal gezocht en gevonden worden, doch zoals hoger onder punt 3.7.2 besproken, kan aan deze post factum verklaring geen geloof gehecht worden. Voor wat betreft zijn vrees ten aanzien van de FSB wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 3.8.2 waaruit blijkt dat verzoeker deze vrees evenmin aannemelijk heeft gemaakt.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing waar deze de subsidiaire bescherming beoordeelt ten aanzien van Ingoesjetie, wijst de Raad erop dat deze kritiek gelet op het voorgaande niet dienstig is.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

Het middel kan niet worden aangenomen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER